

IDEOLOGIA GENDERU, ZÁPAD A KREŠŤANSTVO

345/2015

www.inky.sk

6. 1. 2015

Krešťanstvo a Západ – synergia veľkosti a malosti – agapé – osudová rana osvietenstva – redefinícia lásky – redefinícia manželstva – dôsledky – odlišnosť ako dôležitosť stratencov – vyhovujúci stav, ale pre koho? – sme v opravdivej vojne – preto...

Západná civilizácia vďačí krešťanstvu a obzvlášť Katolíckej cirkvi za toľko, že historik Thomas E. Woods sa na margo Cirkvi nerozpakuje povedať: „Západná civilizácia vďačí Katolíckej cirkvi za omnoho viac než si väčšina ľudí vrátane katolíkov uvedomuje. Cirkev totiž západnú civilizáciu vybudovala“ a filozof Jürgen Habermas, sám ateista, konštatuje: „Zo sociologického pohľadu by sa moderné podoby vedomia, ktoré obsahujú abstraktné právo, modernú vedu a autonómne umenie, neboli mohli vyvinúť mimo organizačných foriem helenizovaného krešťanstva a Rímskej cirkvi, bez univerzít, kláštorov a katedrál. Toto osobitne platí o vývine mentalít. (...) Krešťanstvo pôsobilo na normatívne sebapochopenie modernosti viac než len ako prekursor či katalyzátor.“ Bolo by to na veľmi dlhé rozprávanie, keby sme sa mali naozaj venovať všetkému. Sústreďme sa preto len na dve dôležité idey, stojace v samotnom jadre našej Západnej kultúry a civilizácie:

SYNERGIA VEĽKOSTI A MALOSTI

Byť krešťanom znamená mať v sebe hlboký pocit VEĽKOSTI, pretože aj keby som bol tým najmenším, najbezvýznamnejším a najnetalentovanejším z ľudí, stále som stvorený samotným Bohom, chcený samotným Bohom, milovaný až na smrť samotným Bohom a povolaný k zbožšteniu sa v Bohu samotným Bohom. Ako hovorí Lewis: „To, že žijeme v spoločnosti možných bohov a bohýň, je závažná vec. Musíme pamätať na to, že aj ten najnudnejší a najnezaujímavejší človek, s ktorým sa rozprávame, môže byť jedného dňa stvorením, pred ktorým by sme boli v silnom pokušení klaňať sa, ak by sme ho v tej jeho budúcej podobe videli teraz. ... Národy, kultúry, umenia, civilizácie - tie sú smrteľné a ich život je oproti nášmu životom komára. No tí, s ktorými žartujeme, pracujeme, sobášime sa, ktorými pohrdame a ktorých vykorisťujeme - to sú nesmrteľné ohavnosti [ak si zvolia zatratenie – pozn. red.] alebo nekonečné skvosty.“

Súčasne to v sebe znamená mať hlboký pocit MALOSTI, pretože aj keby som bol tým najväčším, najtalentovanejším a najmocnejším a najslávnejším človekom na svete, stále viem, že všetko toto som iba dostal, nezaslúžene – „Čo máš, čo si nedostal?“ (1Kor 4,7 SSV) –, dokonca proti-zaslúžene, veď som hriešnik a prinajmenšom bývalý nepriateľ Boha, vykúpený zadarmo a bez mojich zásluh a to len a jedine z čírej milosrdnej lásky Boha a Jeho nepochopiteľného zľutovania sa nad niekým tak ničotným, ako je človek a dokonca ani moje odvrátenie sa od zla a obrátenie sa k Bohu by nebolo možné bez toho, aby ma

pri tom podopierala Božia ruka a Božia milosť: „*Lebo spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar*“ (Ef 2,8 SSV)...

Oboje do seba skvelo zapadá v dokonalej synergii: Aj ten najmenší a najničotnejší človek má v sebe vedomie nesmiernej hodnoty a veľkosti Božieho milovaného stvorenia, z ktorého potom pramení aj jeho neodňateľná dôstojnosť a neodňateľné práva: „*Pokládame za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni jistými nezcizitelnými právy...*“ (Deklarácia nezávislosti USA). A na druhej strane ani ten najväčší a najmocnejší z ľudí nemôže prepadnúť pýche, či dokonca začať utláčať iných ľudí, lebo vie, že „*Ako tráva sú dni človeka, odkvitá sťa poľný kvet. Ledva ho vietor oveje, už ho niet, nezostane po ňom ani stopa*“ (Ž 103,15-16 SSV) a on sám v sebe je len z milosti a lásky Boha tým, čím je, spoločne so všetkými ostatnými ľuďmi, ktorých pred Bohom v ničom a nijako neprevyšuje.

A tak krešťanská civilizácia stvorila človeka, v ktorom sa snúbi v jedinečnom mixe veľkosť aj malosť, veľkosť podporuje malosť a malosť podporuje veľkosť – a tento mix je, ako poukazujú napr. Alexandre Havard, či Jim Collins, základom pre vznik skutočne výnimočnej osobnosti, opravdivého „*lídra piatej úrovne*“, ako o týchto výnimočných ľuďoch hovorí Collins.

AGAPÉ

Toto je druhý koncept. **Pre antických Grékov láska, to bola najskôr eros** (dnes by sme ju stotožnili s telesnou zaľúbenosťou, túžbou po sexuálnej rozkoši), **alebo filia**, láska priateľská (a spadá sem aj citová zamilovanosť, v ktorej túžime po tom, aby niekto iný naplnil naše citové túžby a potreby). **V oboch prípadoch je jej znakom žiadostivosť:** niečo mi chýba, nemám to – rozkoš, citové uspokojenie,... – a som žiadostivý po niekom, o kom dúfam, že ma v tomto uspokojí. **Preto napríklad starí Gréci považovali za nezlučiteľnú lásku a Boha.** Ak by totiž Boh miloval, dôvodili, znamenalo by to, že je niečoho žiadostivý a že teda mu niečo chýba. Boh je ale dokonalý, má všetko, nechýba mu vôbec nič – preto ani po ničom netúži a teda ani nepozná žiadostivosť, čiže lásku.

Židovstvo a potom naplno krešťanstvo do toho prinieslo niečo revolučne nové: „Boh je láska“ (1Jn 4,16 SSV), ale táto láska **nie je ani žiadostivým erosom, ani žiadostivou**

filiou, ale je ich presným opakom: „Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy“ (1Jn 4,10 SSV): je slobodným darovaním sa Boha, ktorému nič nechýba, po ničom nie je žiadostivý, ale slobodne a z vlastnej vôle sa daruje ľuďom, aby s nimi zdieľal túto svoju plnosť a to aj za cenu najvyššej obety a straty. Toto je *agapé*, láska podľa kresťanov, láska, ktorá je krajným a nezištným darovaním sa druhému – „Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov“ (1Jn 3,16 SSV) a jej zásadným znakom a takpovediac synonymom je *vernosť*: „Ak sme neverní, on [Boh] ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže“ (2Tim 2,13 SSV).

Z tejto lásky sa potom zrodila Západná civilizácia. Nikde na svete predtým ani potom sa neobjavila kultúra, ktorá by s takým nasadením usilovala o dobro pre *všetkých* ľudí, bez ohľadu na to, či je to starostlivosť o ľudí v núdzi, o vzdelanie pre najširšie vrstvy obyvateľstva, alebo o politické práva, ústiace do demokracie, kde má hlas *každý* občan a nielen oných 18% „plnoprávnej aristokracie“, ako tomu bolo v antických demokraciách... Dobrou ilustráciou môžu byť *špitálske rády*, ako napríklad legendárni Johaniiti: Kde inde vo svete a v dejinách sa urodzení rytieri, šľachtici a aristokrati, zasväcovali tomu, aby v jednoduchoosti a chudobe pokorne slúžili obyčajným ľuďom, pocestným, chorým a dokonca za nich nasadzovali životy?

Idea *agapé* samozrejme ovplyvnila aj manželstvo. Bola to katolícka cirkev, ktorá po dlhom a tvrdom boji ako prvá v dejinách vybojovala, že manželstvo už viac nie je niečo, čo z politických, či obchodných, alebo iných dôvodov dohodnú rodičia manželov, ale opravdivý a slobodný zväzok muža a ženy, založený nie na *erose*, nie na citovej *fílii*, ale na celostnom darovaní sa *agapé* v obojstrannej vernosti a zodpovednosti jeden za druhého až na smrť a až do smrti. Vzniklo tak to, o čom hovorí lord Sacks, bývalý vrchný rabín Spojených hebrejských spoločností Commonwealthu: „Rodina, muž, žena a dieťa nie je len jednou voľbou životného štýlu spomedzi mnohých iných. Je to najlepší spôsob, aký sme doposiaľ objavili na to, aby sme sa postarali o budúce generácie a umožnili deťom rásť v živnej pôde stability a lásky... Je to miesto, kde prvýkrát riskujeme dávanie a prijímanie lásky. Je to miesto, kde jedna generácia odovzdáva svoje hodnoty ďalšej a zabezpečuje tak kontinuitu civilizácie... Zriedka má nejaká inštitúcia navzájom popretkávaných toľko rôznych motívov a túžob, rolí a záväzkov. [Rodina] dodala svetu zmysel a dala jej ľudskú tvár, tvár lásky.“

Osudová rana osvietenstva

Prvou osudovou ranou tomuto všetkému bolo osvietenstvo, napriek svojmu menu doba a idea temná. Vo svojom pokuse vybudovať spoločnosť bez Boha a nie na Bohu začalo tým, že **redefinovalo človeka**. Už neexistuje spoločná základňa pre rovnosť všetkých ľudí – a tak ani neprekvapuje, že pre osvietencov žena bola iba akýmsi „*samičím druhom*“, nebola človekom, a aj medzi mužmi boli podľa Voltaira v plnom slova zmysle ľuďmi tak jeden zo sto tisíc – ostatní, sedliaci, mešťania,... boli len niečo o trochu viac, než dobytok...

S osvietenstvom začala **demontáž *agapé***. Ak niet Boha, niet ani základu pre obetavú lásku. Neexistuje viac dôvod, prečo by človek mal obetovať svoj jediný pozemský život v akomsi darovaní sa a vernosti inému človekovi, dokonca v obete pre iného človeka. Čo by z toho mal? Voltaire napríklad píše o rehoľníkoch, ktorí svoje životy pred ním zasvätili službe chorým: „*Asi neexistuje na svete nič väčšie, než obeta mladosti a krásy, ktorú prináša nežné pohlavie, často urodzeného pôvodu,*

pri práci v nemocniciach v úsilí zmierniť ľudské utrpenie, na ktoré je pre nás už len pohľad nanajvyšš odpudzujúci. Národy neznať rímskeho [= katolíckeho] náboženstva túto šľachtinú lásku k bližnému napodobňujú veľmi nedokonalou“ – súčasne ale cítime, že áno, obdivuje ju, ale pre neho samotného je to už čosi, čo si sám u seba nedokáže predstaviť...

A tieto predstavy potom zákonite ovplyvnili aj náš dnešný pohľad na manželstvo...

REDEFINÍCIA LÁSKY

So zánikom *agapé* sa láska znova mení na žiadostivosť. Pre osvietencov je, mimochodom, nepredstaviteľné, že by medzi mužom a ženou (= medzi „človekom“ mužom a „reprodukčným materiálom“ ženou) mohlo vzniknúť nejaké spoločenstvo, či jednota. Žena je proste niečo ako „vec“, Prodhoun napríklad vidí „*zvoliť si ženu*“ ako jeden z „*našich najtriviálnejších činov*“, po pití, po jedle a pred „*voľbou bydliska*“... Už viac žiadne darovanie sa, ani obetavá vernosť. *Agapé* zomrela, nech žije žiadostivosť!

Neprekvapuje, že marxisti následne nazvú takéto manželstvo „triednym bojom“, v ktorom je muž vykorisťovateľ a žena vykorisťovaný proletár, ktorý musí byť od svojho ženstva a materstva oslobodený, ako dnes hlásajú pokračovateľky marxistického myslenia z radov feministického hnutia.

REDEFINÍCIA MANŽELSTVA

Manželstvo potom logicky už nie je darovaním sa, ale žiadostivosťou, kedy si muž privlastňuje ženu (a v novšej dobe aj žena muža), aby uspokojovali svoje citové a sexuálne potreby: „*Manželstvo je obchod. Je to firma Pán a Pani XY, s. r. o., ktorá vzniká z obchodných dôvodov. Manželka si najíma muža, aby bol jej manželom, a očakáva od neho isté služby a rovnako si muž najíma manželku a zaväzuje sa, že ju bude milovať, ale len dovtedy, kým bude robiť, čo je pre neho dôležité. Ak jeden zo zamestnancov firmy Pán a Pani XY nedodržiava dohodu, nastávajú problémy, ktoré sa podobajú štrajku v skutočnej firme. Štrajk môže mať podobu flámu, horúčkovitého nakupovania, tichej domácnosti aj nevery.*“ (Paul Hauck)

DÔSLEDKY

V tomto koncepte je nerozlučiteľné manželstvo absurditou: Ak ten druhý prestane mojim nárokom a túžbam vyhovovať, musí tu predsa byť možnosť vymeniť ho za iný „tovar“. Súčasne musí byť **urobené všetko preto, aby táto žiadostivosť mohla byť čo najviac uspokojovaná:** Okrem **rozvodu** a vyhľadania si nového „uspokojovača“ sú vrelo vítané všetky prostriedky **antikoncepcie**, ktoré umožňujú užívať si čo najviac rozkoše bez „nechcených následkov“ v podobe dieťaťa, o ktoré by bolo treba starať sa... a ak už antikoncepcia zlyhá, musí tu byť štátom hradený a dostupný **potrat**, v ktorom sa neželané dieťa zabije tak triviálne a pragmticky, ako keď človek vyhodí von oknom ohorok dofajčenej cigarety. A ak sa raz manželom zachce dieťaťa – a zistia, že sú kvôli predchádzajúcemu neplodní a to sa už čoskoro môže týkať až 50% obyvateľstva – tak tu musí byť zase po ruke **lacná a štátom hradená forma asistovanej reprodukcie, náhradného materstva**, proste opravdivý **trh s deťmi** a **trh s počatím**, lebo to je predsa **právo** uspokojiť dieťaťom svoju žiadostivosť po *pocite* a *skúsenosti* z toho „mať dieťa“. A ak nás to omrzí, alebo sa rozvedieme? Tak je tu **sieť profesionálnych rodičov a ústavov**, kde sa o deti

postará za štátne peniaze štát a odbremení tak rodičov od akýchkoľvek záväzkov, ktoré by im bránili užívať si rozkoš, čo najviac rozkoše!

Snaha o čo najviac rozkoše toho najnižšieho druhu a súčasne o čo najmenej zodpovednosti je potom svätým grálom súčasnej gender ideológie. Búrajú sa posledné prekážky. **Biologické pohlavie? Neexistuje!** Existuje už len *rod, gender* – a ten si každý sám a slobodne volí spomedzi nie menej, než vyše 50 rôznych „pohlaví“... **Manželstvo? Už nie záväzok a služba** (ktorú štát z tohto dôvodu chráni a privileguje), ale *žiadostivosť* bez záväzku a bez služby, ktorá by mala mať nárok na ochranu a privilegovanie štátom preto, že je nástrojom čisto súkromnej citovej a sexuálnej rozkoše dvoch ľudí... Alebo by **nemalo existovať vôbec a byť plošne zrušené**, ako píše Alison Jagger: „*Odstránenie biologickej rodiny odstráni aj sexuálnu represiu. Mužská homosexualita, lesbické kontakty, mimomanželské sexuálne vzťahy nebudú viac vnímané ako voľby liberálov. ...vymiznú akéhokoľvek inštitucionalizované formy sexuálneho správania sa, (teda aj inštitúcia manželstva pozn. prekladateľa), v ktorých by muž a žena mali presne zadefinované úlohy.*“ **Dieťa? Už nie záväzok a zodpovednosť, ale hračka**, na ktorú majú takýto „manželia“ právo a spoločnosť musí stvoriť trh, ktorý im ho dodá – a „zberný dvor“, kam ho môžu odložiť, keď sa im zunuje...

Pre mnohých ľudí, ktorí si tvrdo uvedomujú svoju malosť, bezvýznamnosť a ničotnosť (podľa odhadov je ich najmenej 95%) a už viac nemajú Boha, v ktorom by kontemplovali svoju opravdivú veľkosť Božích detí, sa nakoniec ich „odlišnosť“ v tejto oblasti (v štýle „*ja som gay a som na to hrdý, obdivujte ma, lebo som odlišný!*“) stáva pokusom o prežitie aspoň akéhosi, veľmi biedneho a iluzórneho, **pocitu výnimočnosti a dôležitosti, ktorý nie je založený na žiadnej skutočnej veľkosti a skvelosti, ale len na obyčajnej odlišnosti** od iných...

Tento stav vyhovuje mnohým: Marxistom, lebo je naplnením ich posadnutosti „oslobodzovať“ všetkých od všetkého. **Politikom**, lebo mase závislíkov na rozkoši sa lepšie vládne s pomocou onoho „chlieb a hry“ – alebo slovami Aldousa Huxleyho: „*Čím viac sa zmenšuje politická a hospodárska sloboda, tým viac sa - akoby na odškodnenie - sexuálna sloboda usiluje o zväčšenie. A diktátor (...) urobí dobre, keď bude túto slobodu podporovať. V spojení so slobodou snívať za bieleho dňa pod vplyvom omamných prostriedkov, kina a rozhlasu prispeje sexuálna sloboda k tomu, aby sa jeho poddaní zmierili s otroctvom, ktoré je ich lósom.*“ **Podnikatelia** si mädlia ruky, pretože sa tu točia – spolu s pornopriemyslom – obrovské peniaze, do veľkej miery garantované priamo zákonom a štátom, ktorý mnoho z týchto vecí uhradza z daní a odvodov... Čo viac by si už mohol človek želať? Azda len to, aby povinná sexuálna výchova viedla deti k **čo najskoršej sexualizácii**, urobila ich závislými na sexe bez ohľadu na zodpovednosť a následky – a aby tak celý tento priemysel mohol na každom človeku (a obzvlášť žene) zarábať čo najdlhšie a čo najviac.

A TAK SME V OPRAVDIVEJ VOJNE

vedenej v mene peňazí, túžby po moci a v marxizme znovu-zrodených osvieteneckých ideí proti ľudstvu, západnej civilizácii a hlavne proti jej trom oporám: náboženstvu a teda kresťanstvu, súkromnému vlastníctvu a rodine.

„*Zásadnou vecou pre kultúrnych marxistov je zrušenie rodiny, ktorou pohrdajú ako diktatúrou a inkubátorom sexizmu a sociálnej nespravodlivosti. Toto nepriateľstvo marxistov voči tradičnej rodine nie je nič nové. Už Marx napísal, že patriarchálni muži považujú manželky a deti v prvom rade za majetok (Nemecká ideológia). Engels zasa spopularizoval presvedčenie*

*feministiek, že všetka diskriminácia žien pochádza z patriarchálnej rodiny (Pôvod rodiny, súkromného vlastníctva a štátu). Na dosiahnutie primárneho cieľa – zlikvidovanie klasickej rodiny – sú povolené všetky dostupné zbrane. Konzervatívci a tradicionalisti sú nazývaní rasistami, fašistami, slepými fanatikmi, extrémistami, homofóbmami a nacistami...“ (Andrij Stryj), sme obviňovaní, že chceme „brániť lásku“ a že Cirkev by predsa mala „obhajovať lásku“ – lenže pod tým pojmom sa už nemyslí láska-*agapé*, ale len obyčajná žiadostivosť... **Redefinovanie pojmov je proste mocná zbraň**: ak redefinujete pojem „ľudomil“ dostatočne tak, aby mu zodpovedal aj Hitler, či Stalin, tak sa šmahom ruky stane z organizácie protifašistických bojovníkov skupina nebezpečným neľudským fanatikom, bojujúcich proti ľuďom... Presne toto je jedna z najúčinnejších zbraní, ktoré sa dnes používajú na odstránenie všetkého krásneho a vznešeného, čo naši predkovia so zdravým rozumom vybuodovali...*

PRETO...

- REFERENUM O RODINE v roku 2015 – nech už dopadne, ako dopadne – nie je v skutočnosti referendum ani o rodine, ani o homosexuáloch, ani o heterosexuáloch. Je o Západnej civilizácii, o tom, či sa zachráni a prežije – alebo úplne demontuje a zanikne.
- JE TO VOJNA, v ktorej si musíme zvykať na nenávisť, útoky, ojhovárane, možno časom väznenie a prenasledovanie, ako to už dnes vidíme v niektorých európskych krajinách.
- NAPRIEK TOMU MUSÍME VYTRVAŤ A BOJOVAŤ. Pretože tu a dnes je možno posledná šanca skúsiť túto desivú lavínu zastaviť a zachrániť ak nie všetko, aspoň niečo... A to už za to, aby sme zabojovali, naozaj stojí.

Boh Vám žehnaj!

Váš Inky